

Sygn. akt III AUz 187/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Drzymała
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma (spr.) SSA Jadwiga Radzikowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Szpitala (...) w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

przy uczestnictwie zainteresowanej: E. S.

o składki

na skutek zażalenia wnioskodawcy Szpitala (...) w K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 lipca 2012 r. sygn. akt VIII U 844/12

p o s t a n a w i a :

o d d a l i ć zażalenie.

Sygn. akt III AUz 187/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 6 lipca 2012 r. odrzucił odwołanie Szpitala (...) w K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 1 września 2011 r.

Sąd Okręgowy podniósł, że odwołanie od decyzji wnosi się na piśmie do organu rentowego, który wydał decyzję w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd I instancji uznał, że złożenie przez wnioskodawcę odwołania po upływie ponad siedmiomiesięcznego okresu od daty doręczenia decyzji jest znacznym przekroczeniem określonego prawem terminu. Sąd Okręgowy stwierdził, iż podniesione przez odwołującą się stronę okoliczności nie stanowią podstawy do uznania, iż uchybienie terminowi nie nastąpiło z jego winy. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że

przekroczenie terminu jest nadmierne i zawinione, a zatem na zasadzie art. 477⁹ § 3 k.p.c. złożone odwołanie odrzucił, o czym orzekł jak w sentencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył Szpital (...) w K., wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu podniesiono, że z pisma ZUS otrzymanego w dniu 19 marca 2012 r. dotyczącego J. P., wynikało, że decyzje zostały wysłane w jednej kopercie bez oznaczenia i podania o tym informacji, co wynikało z treści zwrotnego potwierdzenia odbioru, załączonego właśnie do tej sprawy. W ocenie skarżącego doręczenie wielu decyzji w jednej przesyłce bez podania informacji o tym na przesyłce i zwrotnym potwierdzeniu odbioru jest niedopuszczalne. Z tego względu odwołujący się wskazał, że pracownik odbierający korespondencję nie miał obowiązku analizować jej treści (wyrok NSA z dnia 8 lipca 2010 r., sygn. akt II FSK 372/09), a zatem Szpital nie może ponosić konsekwencji nieprawidłowego doręczenia przesyłki. Wobec powyższego wnioskodawca przyjął dzień 19 marca 2012 r., jak datę otrzymania decyzji, od której biegnie termin do odwołania, wskazując, że termin do złożenia odwołania od decyzji ZUS dotyczącej E. S. został dotrzymany, gdyż odwołanie zostało złożone w dniu 19 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne, gdyż zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego znajduje podstawę prawną w trafnie powołanym przepisie art. 477⁹ § 3 k.p.c. Prawidłowo Sąd Okręgowy przyjął, iż przesłanką rozpoznania odwołania od decyzji organu rentowego, wynikającą z § 1 cytowanego przepisu, jest wniesienie odwołania w ustawowym miesięcznym terminie, liczonym od doręczenia ubezpieczonemu odpisu decyzji, a uchybienie temu terminowi skutkuje odrzuceniem odwołania bez badania zasadności zawartych w nim zarzutów. Biorąc pod uwagę, iż odwołanie od decyzji z dnia 1 września 2011 r., otrzymanej w dniu 7 września 2011 r., zostało przez wnioskodawcę wniesione dopiero w dniu 23 kwietnia 2012 r., to przyjęcie należy, iż nastąpiło znaczne przekroczenie terminu, co musiało skutkować odrzuceniem odwołania. Sąd może jednak – działając z urzędu lub na wniosek - nie uwzględnić tego uchybienia jeśli przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Przesłanki upoważniające sąd do nieuwzględnienia przekroczenia terminu muszą zachodzić kumulatywnie, mają one charakter ocenny i należą do całokształtu okoliczności sprawy. W orzecnictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że dla oceny czy przekroczenie terminu jest nadmierne nie wystarczy rachunkowe porównanie czasu opóźnienia z terminem ustalonym do wniesienia odwołania; zależy to także od charakteru okoliczności usprawiedliwiających opieszałość ubezpieczonego (por. wyrok SN z 17 czerwca 1969 r. II CR 168/69, OSNCP 1970, Nr 3, poz. 48, por. też post. Z 22 kwietnia 1997 r. II UKN 61/97, CSNAPiUS 1998 r. nr 3, poz. 104).

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż przekroczenie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego. Powołane okoliczności nie usprawiedliwiają uchybienia terminowi o którym mowa w art. 477⁹ § 1 k.p.c. Zaniedbanie po stronie pracownika Szpitala skutkuje wykluczeniem przyjęcia, jakoby uchybienie terminowi nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Bezsprzeczne jest, że przesyłka zawierająca decyzję dotyczącą E. S., została przez wnioskodawcę odebrana w dniu 7 września 2011 r., zatem termin do wniesienia odwołania upłynął 7 października 2011 r. Nie można w niniejszej sprawie przyjąć, iż doszło po stronie organu rentowego do jakiegokolwiek naruszenia przepisów. Powołane w zażaleniu orzeczenie NSA również nie podważa zaskarżonego postanowienia. Wyrok ten zresztą dotyczy naruszenia przepisów ordynacji podatkowej, niemniej jednak NSA stwierdził, iż „oparcia w przepisach Działu IV, rozdziału 5 (art. 144-154) Ordynacji podatkowej nie znajduje również argumentacja strony skarżącej o konieczności odrębnego doręczania stronie każdej z decyzji wydanych w postępowaniu podatkowym. Wymóg taki nie został ustalony we wskazanych przepisach”. Strona skarżąca w niniejszej sprawie nie wskazała ponadto przepisów, które obowiązywały by organ rentowy do podania informacji o zawartości przesyłki kierowanej do adresata. W powołanym orzeczeniu Naczelny Sąd Administracyjny zasugerował jedynie na powinności organu rentowego, by dokonywał takiej adnotacji, niemniej jednak jej brak nie skutkuje uznaniem, iż przesyłka została doręczona stronie wadliwie. To adresat przesyłki winien we własnym interesie zapoznać się z jej treścią, gdyż zaniedbanie temu obowiązkowi rodzi bezpośrednie konsekwencje dla niego. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu I instancji i uznając zażalenie za nieuzasadnione na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.